

at der var en betydelig Præstemangel i Slutningen af 80erne, medens der derimod i Slutningen af 90erne var stor Overflod paa Teologer. Den nuværende Præstemangel vil vel ogsaa efter flere eller færre Aars Forløb ganske naturligt blive afløst af en Overflod paa teologiske Kandidater. Men naar jeg hilser dette Lovforslags Fremkomst med Glæde, er det ikke, fordi det afhjælper den øjeblikkelige Præstemangel eller kan afhjælpe en øjeblikkelig Præstemangel, men fordi et af de gamle kirkelige Frihedskrav, at Lægfolk ogsaa under visse Betingelser skal kunne ordineres som Præster i den danske Folkekirke, opfyldes. Selv om Loven kun gælder for nogle faa Aar, har dog det, at en saadan Adgang har været givet og sikkert vil blive brugt i disse Aar, sin Betydning for Udviklingen af den kirkelige Frihed i den Retning, som her er nævnt. Jeg kunde altsaa med Glæde have anbefalet Lovforslaget, hvis det ikke af den højtærede nuværende Kirkeminister havde faaet nogle Tilføjelser, saa det ikke svarer til den Form, hvori det oprindeligt blev fremsat af Kirkeministeren i Ministeriet Zahle. Den højtærede Kirkeminister pegede selv paa, hvilket Punkt i Lovforslaget det var, der var blevet underkastet Ændringer af ham. Jeg beklager nu, at det netop er den Retning indenfor Partiet Venstre, som har Ledelsen paa det kirkelige Omraade for Øjeblikket; der er jo indenfor dette Parti en anden Retning, som i det væsentlige deler Opfattelsen af de kirkelige Frihedskrav med andre Partier indenfor Folkekirken, med den gamle grundtvigske Retning.

Den højtærede Kirkeminister gjorde opmærksom paa, at en af de Rettelser, der skyldtes ham, var Kravet om Præsteløftets Aflæggelse af de Personer, der her er Tale om, og gjorde tillige opmærksom paa, at han saa at sige var kommet i Modsigelse med sig selv, idet der i et andet Lovforslag, som nu ligger paa Tingets Bord, og som forhaabentlig vedtages inden ret lang Tid, gøres en Afvigelse for de sønderjydske Frimenighedspræsters Vedkommende. Jeg vilde have sat overmaade stor Pris paa, om den højtærede Kirkeminister ikke var kommet i denne Modsigelse med sig selv ved dette Forslag, hvis han havde kunnet udstrække sin Liberalitet paa det Omraade ogsaa til danske Frimenighedspræster og danske Missionærer. Naar den sønderjydske Befolkning kommer hertil, er de jo en Del af Riget, jeg mener derfor, at de samme Friheder, som de faar paa det kirkelige Omraade, maa man kunne udstrække til den danske Folkekirke i det hele taget.

Her har vi Frimenighedspræster og Missionærer, som har talt i Folkekirken Kirker og forrettet kirkelige Handlinger uden at have aflagt Præsteløftet. Det forekommer mig derfor urimeligt, at de nu, naar de ønsker at træde ind i en Præstestilling i Folkekirken, skal aflægge dette Præsteløfte. Jeg er fuldt ud enig med den højtærede Kirkeminister i, at den Gerning, som de sønderjydske Frimenighedspræster har gjort, er tilstrækkelig til, at de kan være Præster i den danske Folkekirke uden at aflægge Præsteløftet, men jeg mener rigtignok ogsaa, at den Gerning, de danske Frimenighedspræster har gjort, og som er blevet paa-skønnet ogsaa i store Kredse indenfor Folkekirken, hjemler dem Ret til at blive Præster i Folkekirken uden at aflægge Præsteløftet. Det samme gælder Missionærerne.

Saa bemærkede den højtærede Kirkeminister, at en af de Rettelser, der ogsaa skyldtes ham, var den i § 2, at disse Mennesker, som der her er Tale om, ikke kan beskikkes til Præst for Menighederne efter simpel Stemmeferlighed for dem indenfor Menighedsraadet, men at der kræves Enstemmighed eller, hvis en saadan Enstemmighed ikke er tilstede, efter Afstemning blandt vedkommende Menighedsraads Vælgere, ved hvilken de har faaet mindst $\frac{3}{4}$ af de afgivne Stemmer. Kirkeministeren begrundede dette med, at dermed vilde Striden blive mindre indenfor disse Menigheder. Jeg tror nu ikke, at Striden bliver mindre af den Grund. Nej, det, der sker ved denne Bestemmelse, er, at Adgangen til Ansættelse vanskeliggøres for disse Folk. Jeg ved ikke, om det har været Ministerens Hensigt udtrykkelig at vanskeliggøre dem det, men det er det, der sker.

Ligeledes gjorde den højtærede Kirkeminister opmærksom paa, at de nævnte Personer ikke kunde beskikkes til Præster i Folkekirken, inden de havde fyldt 35 Aar. Ogsaa denne Bestemmelse skyldtes ham. Han begrundede den med, at de saa var kommet i den rette Modenhedsalder. Jeg ved nok, at der er stor Uoverensstemmelse mellem den højtærede Kirkeminister og mig med Hensyn til, hvor den rette Modenhedsalder ligger, og det gælder ikke blot dette Lovforslag, men viser sig ogsaa paa andre Omraader. Den højtærede Kirkeminister og hans Parti har en stor Forkærlighed for at sætte 35 Aars Alderen som den rette Modenhedsalder. Hvis de Personer, som Lovforslaget omtaler, ikke, naar de er 30 Aar, har naaet den rette Modenhed til at overtage den her omtalte Præstegerning, forekommer det mig lidet sandsynligt, at